

Jádrem práce je hlavně sama Směrnice o stanovištích a její promítnutí do českého práva, v nezbytném rozsahu jsem pak zahrnul i související problematiku z oblastí mezinárodního práva, problematiku primárních pramenů komunitárního práva, příbuzné normy sekundárního komunitárního práva a posouzení stávajících právních předpisů ČR z oblasti ochrany přírody (především zákon č. 114/1992 Sb.) v ustanoveních, která se nemusí tématu práce přímo dotýkat. Práce může být přínosná i v tom ohledu, že se nesnažím jen o pouhý výklad ustanovení, ale některá z nich dávám i do potřebné perspektivy s mimoprávními skutečnostmi, které buď nejsou formálně upraveny vůbec nebo tato úprava není v právních předpisech (např. jen doporučení EK). I takové skutečnosti totiž mohou mít významný vliv na pochopení vlastní směrnice.

V první části se v práci zabývám vybranými aspekty mezinárodního práva, které vytvořily předpoklady pro přijetí nebo následnou aplikaci Směrnice o stanovištích jak

členskými státy ES, tak pro přístup evropských institucí. Snažím se přitom po stručném nástinu aktuálního právního stavu jednotlivých zmiňovaných mezinárodních smluv a programů zdůraznit jejich vzájemnou návaznost na předpisy komunitárního práva, konkrétněji se Směrnicí o stanovištích.

Úvodem druhé části se věnuji primárním pramenům komunitárního práva, které se více či méně výrazněji promítají do aplikace Směrnice o stanovištích a souvisejících předpisů v praxi. Následuje jádro celé práce – kapitola věnovaná Směrnicí o stanovištích. Zvolil jsem přístup podrobného rozboru jednotlivých ustanovení a snažím se zdůrazňovat vzájemné návaznosti jednotlivých ustanovení směrnice i jiných právních předpisů. Výklad některých ustanovení podporují stanovisky EK a rozsudky ESD, podrobnější rozbor judikatury ESD je podán v závěru druhé.

Třetí část je věnována hlavně zákonu č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a jeho prováděcím předpisům, které jsou hlavním nástrojem implementace Směrnice o stanovištích do českého právního řádu. Zmiňuji jednak aktuální stav právní úpravy po „euronovele“ tohoto zákona a navazujících změnách jiných norem, jednak se pokouším o posouzení souladu ustanovení těchto právních předpisů s *aquis communautaire*. Výsledkem je konstatování, které povinnosti České republiky nemusely být řádně naplněny a kde případně jde právní úprava ještě nad rámec požadavku komunitárního práva.

K dílčím závěrům práce již docházím na konci některých částí či kapitol, v samotném závěru pak provádím celkové shrnutí a některé úvahy *de lege ferenda* jak v komunitární tak v české právní úpravě.